

In de zogenaamde 'Transactie-leer' wordt verondersteld, dat God Zijn Zoon, onze Heer Jezus, geofferd zou hebben aan de duivel om op deze wijze de in zonde gevallen mensheid weer 'terug te kopen' voor haar oorspronkelijke bestemming. De Here God zou dus een 'deal' hebben gemaakt met de duivel. Met deze uitleg hebben meerderen terecht moeite.

Een andere optie, waarin de Heer Jezus aan God Zelf geofferd zou zijn als een voldoening aan Diens eis tot rechtzetting van wat de mens heeft scheef getrokken, geeft naar mijn mening evenzo moeite.

Ik geloof, dat noch de ene, noch de andere veronderstelling recht doet aan de waarheid omtrent het plan van God met betrekking tot de mens. In de volgende (concept)notities geef ik een paar gedachten weer, waarin ik zelf meen, hoe men met de bijbelgegevens aangaande deze dingen om zou moeten gaan.

Inleiding

Stelling 1:

Het doel van onze God is de creatie van een totale mensheid, welke uit Hem is voortgekomen en waardoor Hij al Zijn potenties kan realiseren en welke uiteindelijk tot Hem terugkeert (vgl Rom.11: 33-36a; 1Cor.8: 6; 1Cor 15: 28; Col.1: 16-20; Hebr.2: 10; Op.21: 5).

Om het in stelling 1 genoemde doel te realiseren bracht God eerst de hemel(ruimte) of kosmos tot aanzien en bracht een bepaalde ordening en samenhang aan tussen de ontelbare sterrenstelsels van het (nog voor de mensheid slechts ten dele bekende) universum. Het sterrenstelsel, waar onze moederster (de zon) als middelmatige ster deel van uitmaakt, kennen wij als de 'Melkweg'.

Van deze zon (ster) nam de Schepper één van de daaruit voortgekomen planeten (onze aarde) en maakte deze gereed om de 'woonplaats' te worden voor de mens(heid), welke Hij in Zijn eeuwig voornemen op het oog had.

In het bijbelboek Jesaja lezen we:

'Want alzo zegt de Here, die de hemelen geschapen heeft - Hij is God - die de aarde geformeerd en haar gemaakt heeft - Hij heeft haar gegrondvest-; niet tot een baaierd (chaos) heeft Hij haar geschapen, maar ter bewoning (door de mens in samenhang met de oneindig gevarieerde dieren- en plantenwereld) heeft Hij haar geformeerd:..... (Jes.45: 18).

Uit de openbaring van de bijbel weten we, dat de aanduiding 'hemel' niet alleen geldt als verzamelnaam voor de blauwe, al of niet bewolkte dampkring,

welke de aarde omringt. Ook niet voor de onmetelijke en onbegrensde ruimte, waarin zich bij heldere nachten talloze sterren laten zien. Het begrip *hemel* is in bijbels perspectief vooral een verzamelnaam als aanduiding van de onzichtbare en onstoffelijke wereld der geesten. In de *'lichtzijde'* daarvan heeft *de eeuwige God* zelf Zijn 'woning' en wordt daarin omringd door de talloze goede engelen, ook bekend als Zijn 'boden' (Ps 104: 4) of dienende geesten (Hebr.1: 14).

Er is echter ook een *'duistere zijde'* van de geestenwereld en hier verkeren de gevallen engelen of boze geesten onder leiding van de duivel (overste der boze geesten) en voert de *Doodsmacht* ('Engel des verderfs') heerschappij.

In de hemel verblijft ook de innerlijke méns (geest en ziel), hetzij in het Koninkrijk van God als gevolg van innerlijke *wedergeboorte* door geloof in het verlossingswerk van de Heer Jezus de Christus als het 'vleesgeworden' Woord van God, hetzij nog verkerend onder de claim van de Dood, welke als gevolg van de zondeval van de eerste mens, Adam (Genesis 3). Ook gelovigen, welke gestorven zijn zonder innerlijke wedergeboorte, verkeren nog onder deze claim. In de gelijkenis van de Heer Jezus over de 'rijke man' en de 'arme Lazarus' wordt echter duidelijk, dat er in dit dodenrijk niet alleen een *'duistere zijde'* voorkomt, maar ook nog een *'lichtzijde'*, hoewel deze gescheiden zijn door een onoverbrugbare kloof (Luk.16).

In de Heer Jezus als *'zoon des mensen'*, kreeg het van oorsprong af bedoelde Koninkrijk van God vooreerst gestalte en door Zijn verlossingswerk is het daarna voor alle mensen mogelijk om door geloof daarin het Koninkrijk van God 'binnen te gaan'.

De zichtbare (aardse) dingen vormen een schaduwachtige weergave van de onzichtbare (hemelse) dingen. De *éérste* worden dan *tijdelijk* en *vergankelijk* genoemd en de laatste *eeuwig* (2Cor.4: 18). Zo is in het Nieuwe Testament van de bijbel sprake van de *'éérste hemel'*, de *'éérste aarde'* en de één geheel daarmee uitmakende *éérste mens*. Deze zijn weliswaar volmaakt in onderlinge harmonie geschapen, maar zijn toch slechts tijdelijk en vergankelijk, omdat ze een hoger liggend doel dienen.

De bedoeling van de Schepper gaat namelijk van eeuwigheid af uit naar een *'nieuwe hemel'*, een *'nieuwe aarde'* (Jes.65: 17; 66: 22) en door geloof in Jezus Christus een *'nieuwe mens'* (1Petr.1:3,23), welke tot in eeuwigheid volmaakt en onvergankelijk zouden functioneren in onderlinge harmonie tot eer van de grote Schepper en tot het realiseren van Zijn oneindige potentie.

Het is goed te beseffen, dat deze niéuwe situatie niet een vervanging is van een éérste situatie, maar dat ze een van tevoren bedoeld duidelijk vervolg is op de eerste dingen, die een einde nemen.

De laatste, nieuwe mensheid was van eeuwigheid af al als éérste in de gedachten van de Schepper.

Om deze eeuwige situatie te bereiken, schiep God echter de 'eerste dingen' en legde daarin de 'kiem' van de 'nieuwe schepping'. De eerste dingen zijn bedoeld, dat ze later 'voorbij zouden gaan', maar niet vóór het nieuwe te hebben voortgebracht (Op.21: 1,4).

Dit principe is in de schepping van de planten-, dieren en mensenwereld in ontelbare variaties als schaduwbeeld weergegeven.

Stelling 2:

Het nieuwe kan niet ontstaan zonder het oude

Het bijbels gegeven met betrekking tot de schepping van hemel, aarde en mens is dat het 'éérste' (zichtbare, tijdelijke en vergankelijke), hoewel in volmaakte functie, slechts een onmisbare 'opstap' is naar het 'laatste' (eeuwige en blijvende).

Evenzeer is het principieel, dat het láátste alleen maar voort kan komen uit het éérste. De eerste hemel, aarde en mens staan tot de nieuwe (laatste) hemel, aarde en mens als *middel* tot *doel* en zonder *middel* kan in het Koninkrijk der hemelen geen *doel* ontstaan.

De éérste mens heeft in het 'plan van God' dus een duidelijke plaats en positie.

In dat kader moet ook het al direct vóór in de bijbel genoemde *huwelijksprincipe* worden gezien. Zowel de éérste als de láátste (nieuwe) mens zijn bestemd om elk in de juiste verhouding tot de eeuwige Schepper, Diens wettige 'vrouw' te zijn, waardoor Hij als 'Man' Zijn oneindige potenties kan vervullen.

Om de uiteindelijke (nieuwe) mensheid te creëren, heeft de Schepper de instelling van het **huwelijk** (is de éénwording tussen man en vrouw) bedacht. Het principe van het huwelijk ligt dus al aan de basis van de schepping van de mens. De Schepper als 'Man' formeert (dit proces is nog steeds aan de gang) uit een exponent van Zichzelf een 'mensheid' als 'vrouw', om zich daarmee één te maken.

Het uiteindelijke doel van dit 'huwelijk' is dat God alles in allen zal zijn (1Cor.15: 28).

Het eeuwige plan van God

In de eeuwigheid vóór de schepping van de mens lag er 'duisternis over de vloed' (Gen.1: 2).

Duisternis is het klimaat van de dood (situatie) en in geestelijke zin een claim, welke voortkomt uit de heerschappij van de Dood (persoon).

De grote Schepper van álle dingen wordt ten onrechte nog al eens voorgesteld als een soort 'tovenaar', welke alles binnen een enkele zucht tevoorschijn roept. Onze God is echter Iemand met een vast omlijnd plan, dat de eeuwen der eeuwen omvat.

En de proclamatie van dat plan is de overwinning van het licht over de duisternis.

Het plan van onze God is er van oorsprong af op gericht de claim van de Dood (duisternis) te doorbreken. Daartoe sprak de Schepper in de eeuwigheid: 'Er zij licht!' (Gen.1: 2) ofwel 'Licht schijne vanuit de duisternis!' (2Cor.4: 6).

De uitroep 'Er zij licht!' was een proclamatie van het onwrikbare geloof van de eeuwige Schepper! Dat licht heeft Hij doen schijnen en het schijnt nog in alle harten van mensen, die dit heilsprincipe aanvaard hebben en die het opnieuw verwachten in een veelvoudige heerlijkheid, wanneer onze Heer Jezus zich openbaart in en samen met de zijnen (Hebr.9: 28).

De eeuwige Geest *broedde*' (Oude SV) al in de eeuwigheid op de 'wateren' van de 'vloed' (de oer- elementen van de schepping) om daaruit *licht* te voorschijn te brengen. Dit geldt zowel in natuurlijk als in geestelijk opzicht (Gen.1: 2,3).

Het offer(lam) Gods

Om dit *licht* (kennis van de bedoeling van God) midden in de *duisternis* (heerschappij van de Dood) te doen ontstaan heeft onze God in de '*volheid van de tijd*' zelf een offer gebracht. Het offer van Zijn eniggeboren Zoon, die Hij liefhad met heel Zijn Goddelijk wezen. Niet als een eerbetoon aan een andere godheid (Dood) om enige gunst terug te ontvangen, maar als een daad vanuit Zijn rotsvaste geloof, dat het licht principieel sterker is dan de duisternis. Zijn 'offer' was een zichtbare uitdrukking van Zichzelf, een afdruk van Zijn goddelijk wezen, Zijn eniggeboren Zoon, die wij kennen als onze Heer Jezus (Hebr.1: 1-3). Deze kende door de Geest die Hij van de Vader ontving, Diens plan en stelde zich geheel beschikbaar om als 'offerlam' te dienen om dit plan te verwezenlijken.

Ook de Zoon gaf hiermee blijk van Zijn rotsvast geloof in het plan van de Vader. Ook Hij wist, dat door het brengen van een heilig en vlekkeloos 'offerlam' elke vorm van duisternis, zonde en dood zou moeten wegvluchten.

Stelling 3:

Licht is het kernwoord van de kennis van de heerlijkheid van God in het aanzien van Christus (2Cor.4: 6).

Een offer is bestemd om te worden 'overgegeven'. Het gave en reine offerlam van onze God (het '**Lam Gods**') (Joh.1: 36) werd toeberaid door onze hemelse Vader als de grote Hogepriester en werd daarna bewust overgegeven in de dood (dat is het machtsgebied van de god Dood). De Vader (Verwekker) van licht en leven verbond Zichzelf door Zijn Geest met dit Ófferlam' en wist, dat de Dood dit reine 'offer' niet zou kunnen overweldigen. En ook de *gemeente van Jezus Christus* maakt in feite deel uit van dit offer van de ware God, waardoor Dood en dodenrijk uiteindelijk worden uitgedelgd naar Gods oorspronkelijke bedoeling.

Dat leren we o.a. uit het gelezene over de belijdenis van Petrus:

'Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God'.

En de Heer reageert daarop met Zijn belijdenis:

'gij zijt Petrus en op deze Petra (Rots) bouw ik mijn gemeente en de poorten van het dodenrijk zullen haar niet overweldigen' (Matth.16: 13-20).

Voor de toebereiding van dit *exclusieve 'Offerlam'* heeft de Schepper naar Zijn eeuwig voornemen (raadsbesluit) álle dingen geschapen en wordt door Zijn '**Woord der waarheid**' ook de héle mensheid voortgebracht. En volgens Zijn vastomlijnd plan is Hij sindsdien bezig om deze mensheid aan de claim van de Dood (het '*verderf*' dat door de '*misleiding des duivels*' in de wereld heerst) te onttrekken (2Petr.1: 3,4).

Onze God gebruikt daartoe dit **Woord** en door de vervulling met Zijn Geest is Hij bezig de **Eérsteling** (het '**Lam Gods**', dat de '*zonde der wereld*' heeft weggenomen) te completeren tot een geheel '**lichaam van éerstelingen**'.

<p><i>De 'zonde der wereld' is de onmogelijkheid om tot het doel van de Schepper te komen vanwege de claim van de Dood (Joh.1: 29).</i></p>
--

Van het '**lichaam van éerstelingen**' is onze Heer Jezus het Hoofd, van waaruit het hele lichaam bestuurd wordt. Dit '**lichaam van Christus**' is op zich weer de aanzet zijn voor het herstel van de complete '*nieuwe mensheid*', waarin uiteindelijk God '*alles in allen*' zal zijn (1Cor.15: 28, Jak.1:18).

In de schaduw van de oude bedeling werd op de jaarlijkse '**grote verzoendag**' binnen de wetten, door Mozes aan het volk Israél gegeven, verzoening gedaan over alle zonden van het hele volk in het afgelopen jaar. De zonden werden symbolisch gelegd op de kop van de '**zondebok**', welke voor *Azazel* (*) de woestijn werd ingestuurd (Lev.16). Dit moest als symboliek ieder jaar herhaald worden.

De grote Schepper echter wiste met Zijn offer, dat Hij in de '*volheid van de tijd*' bracht (Gal.4: 4), voor altijd de genoemde '*zonde der (gehele) wereld*' uit. Het offer van de Schepper stond dan ook niet op zichzelf, maar was de voorbereiding van de '*volheid der tijden*', waarin alles in de hemelen en op de aarde onder één Hoofd (de Christus) zal worden samengevat (Ef. 1: 10).

(* Een terechte vraag is of het begrip Azazel (rots in de woestijn) mogelijk met de vorst van de dood (Dood) te maken heeft, maar er is mij hierover geen nadere uitleg bekend.

Ik geloof omreden van de genoemde feiten niet, dat met het offer aan het kruis van Golgotha gesproken mag worden van een soort deal tussen de grote Schepper en de duivel en/of de Dood om daardoor alle mensen, die in de dood gevangen waren, terug te krijgen, zoals de zo genoemde *Transactieleer* veronderstelt. Onze goede God kán niet zondigen; Hij kan ook niet door de zonde(macht) verzocht worden; Hij brengt Zelf ook niemand in verzoeking en Hij onderhandelt zeker niet met Zijn grote en laatste vijand, (de) Dood en diens handlanger, de duivel. Onze God is soeverein in al Zijn besluiten en handelingen en Hij heeft van tevoren de mens uitverkoren om zich daarmee te verbinden. Slechts de mens zelf kan vrijwillig en bewust dit '*eeuwig voornemen*' van de God van liefde in ongeloof negeren en daarom niet ingaan op het aanbod van de genade van God in Jezus Christus.

Het offerlam van God is de door Hem Zelf voortgebrachte *Christus*. De '*Christus*' is de mens, vervuld met het wezen van God. In het voor de machten der duisternis ondoorgrondelijke basisplan van de schepping staat ***de Christus als 'offerlam'*** (*beschikbaarstelling voor het doel van God*) centraal. Naar de profetie van Jesaja zou deze '*knecht des Heren*' na Zijn beschikbaarstelling voor het doel van God '*zaad*' (nakomelingen) zien en een lang (eeuwig) leven hebben, omdat door zijn hand het '*voornemen des Heren*' (het plan van God) voortgang zou hebben (Jes.53: 10).

Stelling 4:

Het begrip Christus is de aanduiding van de mens, vervuld met het wezen van God. Om de Christus voort te brengen, heeft God naar Zijn 'eeuwig raadsbesluit' door het 'woord der waarheid' een hele mens(heid) (schepselen) voortgebracht, waarin als detail sprake is van 'eerstelingen' rond een persoonlijke 'Eersteling' (Jak.1: 18),

Onze Heer Jezus heeft door Zijn daad de **sleutels (claim)** van Dood en dodenrijk verbroken en voortaan heeft Hij deze sleutels in bezit. Hij kon daarom tegen Johannes op Patmos zeggen:

'Weest niet bevreesd! Ik ben de Eérste en de Láátste (van de schepping Gods). De Levende, al ben ik dood geweest. Ik ben levend tot in alle eeuwigheden en Ik heb de sleutels van Dood en dodenrijk (wettig in bezit gekregen)' (Openb.1: 17b - 18).

De rol van de duivel

De overgave of dit 'offer' van onze God aan de Dood werd ten zeerste tegengewerkt door de *'overste van de macht der lucht'*. De *'macht der lucht'* is de aanduiding voor de gezamenlijke boze geesten in de hemelse gewesten. Hiervan is de duivel de overste (*).

Deze machten omringden onze Heer als *honden en buffels*, toen Hij aan het kruis hing als een door God en mensen vervloekte (Ps 22, Matth. 27). Zij dachten door deze zware beproeving (of verzoeking) te bewerken, dat de Mensenzoon het voortijdig zou opgeven, waardoor zij ook Hem net als alle andere mensen onder de claim van de Dood zouden kunnen brengen. Maar onze Heer heeft als deel uitmakend van de eerste mensheid, zelfs in de zwaarste strijd niet gezondigd tegen de wetten van God.

Aan deze voor ons onbegrijpelijk zware beproeving werd onze Heer bewust (!) door de Vader overgegeven vanwege het doel van de Schepper om de mensheid **'vrij te kopen'** van onder het slavenjuk van de Dood. En de Heer Jezus heeft zich vrijwillig beschikbaar gesteld om als offer voor Zijn Vader te dienen. ***In dit verband speelt ook het genoemde schaduwbeeld van Abraham, die na diepe overweging zijn enige zoon, waarop n.b. de belofte van God rustte, toch besloot zijn zoon te offeren. Ook Izak stelde zich vrijwillig beschikbaar voor zijn vader (Hebr.11: 18).***

(* *Opmerkelijk is, dat in tegenstelling tot de Dood de aanduiding 'koning' nergens wordt gebezigd voor de duivel. Voor mij reden om de duivel niet 'boven', maar 'ónder' de Dood te stellen. Hij werkt met het 'geweld ván de Dood' en heeft niet de 'macht óver de Dood' (vgl Hebr.2: 14 tussen SV en NV).*

Toen de Heer Jezus aan het eind van Zijn kruislijden kon uitroepen: **'Het is volbracht!'**, verbond zich de Geest van Zijn Vader weer met Hem. Deze had hem naar het plan van God had verlaten, hetgeen Hem deed uitroepen: *'Mijn God, Mijn God, (niet: Vader!) waarom hebt Gij mij verlaten?'* (Matth.27: 46). Toen Hij echter wist, dat Zijn lijdenstijd volbracht was, sprak Hij: **'Vader, in uw handen beveel ik mijn geest'** (Luk.23: 46). Direct hierna nam de Geest van God weer de

leiding in Zijn leven en werd Hij in de gééstelijke *'woestijn'* (het beheersgebied van de Dood) geleid. (Vergelijk de verzoeking in deze *'woestijn'* aan het begin van Zijn bediening, waarin Hij eveneens door de Geest geleid werd, toen Hij door de duivel werd verzocht (Matth.4).

Op onze Heer werd als het *'Lam Gods'* naar het plan van de Vader de *'zonde der wereld'* geladen en het lukte de boze geesten niet deze van Zijn schouders af te nemen. Met dit hele zondepakket ging Hij namens de Vader het rijk van de Dood binnen. Zoals de hogepriester in het Oude verbond door zijn handeling de zonden van het volk legde op de kop van de zondebok en deze de woestijn in zond, zo legde de Vader als de Allerhoogste Hogepriester de zonden van de hele wereld op Zijn Zoon, de ware Mens (zie Lev.16).

Stelling 5:

Onze God bracht Zijn 'offer' door Zijn Zoon bewust te laten 'af dalen' in het rijk van (de) Dood, maar niet als een transactiemiddel, doch als een daad van geloof, dat de Doodsmacht dit 'offer' niet zou kunnen 'overweldigen', omdat het getriomfeerd had over de zondemacht (duivel). Zo verbrak de Schepper de weeën (claim) van (de) Dood en deed verzoening over de zonde der gehele wereld.

Het geloof van onze God in Zijn daadstelling is dus de basis van ons behoud. Met de *'Mensenzoon'* als *'offer'* verbrak de Vader de *'weeën van de Dood, omdat het niet mogelijk was, dat Hij (de Mensenzoon als Overwinnaar) door hem (de Dood) werd vastgehouden'* (Hand.2: 24).

De Schepper wist door Zijn geloof, dat noch de *'overste van het dodenrijk' (Dood)*, noch de *'overste van de macht der lucht' (satan)* de door Hem zelf toegeruste Mensenzoon zou kunnen vasthouden, maar dat deze in staat zou zijn tot in het uiterste gaaf te blijven. De Heer Jezus conformeerde zich geheel aan het doel van God en sprak Zijn geloof uit in de woorden: *'de overste der wereld komt, (maar) hij vindt in Mij niets wat hem toebehoort'* (Joh.14: 30 LV).

Na Zijn triomf aan het kruis kon daarom de Heer uitroepen: *'het is volbracht!'* en de Vader verbond Zichzelf weer met Zijn Zoon door Hem opnieuw te vervullen met Zijn Geest. Zo kon de Heer zich weer overgeven aan Zijn Vader met de woorden: *'Vader, in Uw handen beveel ik mijn geest'* (Luc.23: 46).

De zelfs door de Heer Jezus erkende *'overste der wereld'* was tot Zijn overwinning aan het kruis en in het dodenrijk niet de slechts de duivel, maar de sterke macht van de dood (= Dood, Verderver). Deze vorst had zijn *'koninklijke'* positie verkregen door de misleiding van de *'leugenaar van den beginne'*.

De duivel is de zonde(macht), waardoor de zonde in de wereld gekomen is en door de zonde kon (de) Dood gaan heersen. Zelfs in de periode, waarin er nog geen wet was en zonde nog niet kon worden toegerekend, had de Dood reeds zijn claim over de schepping gelegd, maar deze claim werd principieel verbroken door het 'offer' van onze God en de beschikbaarstelling als *'Lam Gods'* door onze Heer Jezus, de Christus.

De Dood wordt in de openbaring van het plan van God in de bijbel als ***éérste vijand*** aangeduid (vgl Gen. 3: 3) en wordt daarom als ***láátste vijand*** onttroond door onze Heer en Zijn gezalfde gemeente, het 'lichaam van Christus' (1Cor.15: 26). Alvorens de Dood en zijn engelen echter evenals de daar al verblijvende duivel en zijn engelen in de 'poel des vuurs' geworpen wordt, moet hij eerst al zijn gevangenen loslaten, zodat ze rechtvaardig geoordeeld worden vanaf de *'grote witte troon'* (Op.20: 13).

Stelling 6:

Onze God sloot geen deal met de gevallen engelvorst, de duivel, noch met de Dood als koning van de afgrond (persoonlijkheid!). Hij zette in de 'volheid van de tijd' Zijn door Hemzelf toebereide 'offer' in, Zijn eniggeboren Zoon, onze Heer, de Mens Jezus (de) Christus. Onze God handelde in de zekerheid van geloof in Zijn eigen heiligheid en onaantastbaarheid, zoals Hij nu nog steeds doet en ons daarbij inschakelt.

De éérste en de láátste Adam

Onze Heer Jezus de Christus is de ***'Eérsteling van de gehele schepping Gods'*** (Col.1: 15), hoewel Hij tegelijk ook de ***'láátste Adam'*** wordt genoemd (1Cor.15: 45). Hij is de ***'Eersteling'*** van de al van oorsprong af door de Schepper beoogde mensheid. Niet door een fysieke aanwezigheid al vóór de grondlegging der wereld, zoals in o.a. in de *'Pre- existentie'* - gedachte en de *'leer van de goddelijke Drie-eenheid'* naar voren komt, want een 'láátste Adam (mens!) kan nooit vóór een éérste Adam (mens!) aanwezig zijn. Dit kan niet in de menselijke logica, maar het is ook tegenstrijdig aan het doel van God met Zijn schepping. Ook hier geldt het goddelijk principe, wat indertijd al aan Rebekka werd geopenbaard: ***'De oudste zal de jongste dienstbaar zijn'*** (Gen.25: 23).

En ook degenen, die door dezelfde Geest geheiligd zijn in hetzelfde geloof, heeft God verkoren om met de Heer Jezus ***éérstelingen*** te zijn onder Zijn schepselen en te delen in zijn heerlijkheid, hoewel ze pas na 40 eeuwen menselijke geschiedenis openbaar worden (1Cor.15: 48,49; 2Thess.2:13, 14).

Onze Heer heeft zoals reeds gezegd in de ***volheid van Gods tijd*** als de daartoe tevoren Uitverkorene de basis gelegd voor de vorming van het totale

'lichaam van Christus'. Dat is de met de Geest van God vervulde *'gemeente van de eindtijd'*, door Paulus aangeduid als *'vele zonen Gods'*, naar wiens openbaring in feite de hele schepping zuchtend verlangt (Rom.8: 19; Hebr.2: 10). Het begrip *'Christus'* is dus van toepassing op het gehele *'lichaam van zonen'*, waarvan de verheerlijkte Heer Jezus het *'Hoofd'* is.

Deze ware gemeente van Jezus Christus wordt ook vergeleken met een *'gebouw van God'*, een *'tempel van de levende God'*, een *'huis Gods'* enz. (1Cor. 3: 16; 2Cor.5: 1; Efeze 3: 22; Hebr. 3: 6). En Petrus schrijft hierover in zijn eerste brief:

'laat u ook zelf als 'levende stenen' gebruiken voor de bouw van dit 'geestelijk huis', om 'een heilig priesterschap' te vormen. De Heer is de 'Hoeksteen', waar dit gehele 'gebouw' op rust. Hij is ook de 'Hogepriester' als Hoofd van het gehele 'priesterschap' (1Petr.2: 5-9).

Het Fasenplan

Onze God werkt in fasen om Zijn uiteindelijke doel te verwezenlijken: een totale mensheid, vervuld met Zijn wezen en waardoor Hij Zijn oneindige plan en mogelijkheden gaat realiseren.

- eerst bracht Hij orde in de chaos van het heelal en formeerde Hij een natuurlijke schepping van lucht, water en land, planten en dieren;
- toen schiep Hij de éérste (natuurlijke) mens als *'man en vrouw'* met de mogelijkheid om tot een schier ongelimiteerd nageslacht uit te groeien. Deze mensheid is en blijft in zekere zin afhankelijk van de diverse natuurlijke schepping en is in feite de verantwoordelijke beheerder daarvan;

De roeping en het offer van Abraham

God riep uit de eerste mensheid een man (Abraham) en bouwde daaruit een volk, dat Hij verkoos om de *Eersteling van de gehele schepping* voort te brengen.

- Abraham 'zag' het plan van God en trok in gehoorzaamheid aan de roeping van God naar een *'vreemd land'*, dat hem als erfgoed beloofd en gegeven werd, zij het dat het op de vijanden veroverd moest worden (Hebr.11: 8-10). Hij hield door zijn geloof tot op hoge leeftijd vast aan de beloften aangaande het door God uitverkoren volk, dat uit hem tevoorschijn zou komen.
- Toch richtte Abraham zich in zijn geloof niet op een zichtbaar land met zichtbare steden en tastbare rijkdommen. Hij deed vanuit dit geloof zelfs afstand van vruchtbare oorden met zelfs een waardering

als de *'hof van Eden'*. Hij liet zijn oomzegger Lot de eerste keus en deed het zelf met minder, waar het de zichtbare dingen betrof. Dit deed hij niet omdat hijzelf rijk genoeg was, maar vanwege zijn geloof (Gen.13). Hij richtte zich door dit geloof op een gééstelijke *'stad met fundamenten'*, waarvan God het *bestek* al in de eeuwigheid gemaakt had en daarvan niet alleen de *Architect*, maar ook de *Bouwmeester* is. Hij plaatste door zijn geloof zichzelf in het kader van de ontwikkeling van *díe stad* (of *dát land*) als een geroepene door God Zelf (Hebr.3: 4; 11: 10,16b; 13: 14).

- Abraham woonde zelf in kwetsbare, maar tegelijk te verplaatsen *tenten* in plaats van in sterke, maar aan plaats (en traditie) gebonden vestingen (vgl kerken e.a. gemeentestructuren, echter zonder een hemelsgerichte visie). Hij zocht in de geest niet alleen naar de voltooide *'stad'*, welke God bezig was te bouwen, maar ook naar de *'fundamenten'* daarvan (Hebr.11: 8-10).
- Abraham was in verband met de vorming van dat *'hemelse Jeruzalem'* en het bijbehorende *'Godsrijk'* en vanwege zijn geloof in de realisatie daarvan zelfs bereid zijn *'zoon der belofte'* (Izak) daarvoor (op) te offeren. Hij bleef namelijk vasthouden aan de beloften van God, gelovend dat deze de garantie waren voor de vorming van zijn nageslacht en dat hij daartoe zo nodig zijn zoon uit de dood terug zou krijgen (Hebr.11: 17,18). Hij had net als indertijd Abel de innerlijke overtuiging, dat er voor de realisatie van het grote plan van God bloed moest vloeien. Daarom bracht Abel een *'beter offer'* dan Kain en bekwam hij het getuigenis van *'een rechtvaardige'* te zijn (Hebr.11: 4) en deze overtuiging had Abraham net zo.

De duivel houdt beter dan menig godsdienstig mens of christen doet, rekening met de beloften, welke God aan Zijn kinderen gegeven heeft. Zo ook wist hij van de belofte, aan Adam en Mannin gegeven aangaande hun *'zaad'* (nageslacht), de beloofde Christus (Hoofd en *'lichaam'*), waardoor zijn kop vermorzeld zou worden (Gen.3: 15).

Als *'leugenaar van den beginne'* trachtte hij ook Abraham in diens roeping vanwege God te misleiden en zijn zoon- der- belofte te doden. Als verzoeker stond hij te juichen, toen de drager van de beloften (Izak), waardoor het zaad van Abraham als de *'sterren des hemels'* en het *'zand der zee'* zou zijn, omgebracht zou worden. En hij heeft staan knarsetanden, toen de goede God deze moord verhinderde.

De Vader in de hemel bracht een wending in het offer van Abraham door een ram in de struiken te doen verwarren, zodat deze tot

offerdier kon worden, waardoor het zicht op het ware offer, dat eens door God Zelf zou worden gebracht, nog duidelijker werd afgebeeld.

Mocht Abraham ondanks zijn overdenkingen nog niet alles helder gezien hebben, de Schepper waardeerde zijn geloof in en zijn uiterste bereidheid tot het doel en rekende hem dit toe als gerechtigheid, evenals bij Abel en hierdoor werd hij boven de nog komende Mozaïsche wet verheven. De geloofsheld Abraham werd tot de '*vader der gelovigen*', waardoor *alle geslachten der aarde* gezegend zouden worden (Gen.12: 3).

Stelling 7:

De daad van Abraham stelde God als een profetisch voorbeeld van wat Hijzelf in de volheid van de tijd zou doen met Zijn eigen eniggeboren Zoon, die Hij liefhad, maar toch zonder enige tussenkomst zou 'overgeven' tot een 'zoenmiddel' voor onze zonden en die van de hele wereld (Rom.3: 25; 1Joh.2: 2).

- Vanuit Abraham formeerde de Schepper allereerst een *natuurlijk volk Israëel*. Aan dit volk gaf God een ceremoniële eredienst, waarin dierenoffers centraal staan ter heenwijzing naar het werkelijke offer, dat God Zelf in de volheid van de tijd zou brengen.
- Via dit volk *verwekte God zelf* uiteindelijk door Maria een Zoon, Jezus (Verlosser). Deze was al vóór Abraham en ook al vóór Adam in de gedachten van de Vader bekend met de heerlijke en verheven status, die Hij aan de mens had toegedacht. Hieraan refereerde de Heer Jezus, toen Hij zichzelf als offer voor de zonden voorbereidde op Zijn dood aan het kruis: '*Vader, verheerlijk mij met de heerlijkheid, die Ik bij u had, eer de wereld was*', dus ook al vóórdat de eerste mens werd geschapen (Joh.17).
Maar ook deze Eersteling van de schepping kon niet openbaar komen dan door zijn deel uit maken van de eerste mens(heid).
- Jezus werd op mannelijke leeftijd vervuld met de Geest van God en werd na Zijn overwinning, dood en opstanding tot '*Here en tot Christus*' gemaakt (Hand.2: 36). Hij conformeerde zich volkomen aan het plan van de Vader tot redding van de mens. In dat plan past allereerst de *vergeving van zonden* (radicaal wegdoen!) en dat kan niet anders dan door de *bloedstorting* van *het ware Offerlam* (Hebr.9: 22,27).

Aan wie wordt geofferd?

De discussie in dezen gaat er niet over, dat onze God Zelf de **Offeraar** is. Hij wordt in de persoon van de Christus voorgesteld als de grote en enige **Hogepriester**, die gerechtigd is dit ware offer te brengen. Tegelijk is de Christus als de mens Jezus door de eeuwige Geest (God) het **smetteloze offer** (Hebr.9: 11 e.v.).

De discussie betreft ook niet dit feit, maar gaat wel over de vraag **aan wie** dan dat offer gebracht is. De zo genoemde transactieleer zegt dan: *God heeft de mensheid door Jezus teruggewacht van de duivel, want Adam had allen aan de duivel verkocht.* Er zou dus sprake zijn van een zekere **transactie**.

Maar anderen zeggen: niks geen transactie! God gaat nooit met de duivel een deal aan. En dat verschil in benadering geeft dan vaak, maar wel ten onrechte, verwijdering tussen broeders en zusters, veelal als gevolg van verschillende interpretatie van bijbelteksten. Beter is het de dingen te bezien in het grote perspectief van de grote Schepper aller dingen, hetgeen ik in deze uiteenzetting wil aanraden en benadrukken.

Van onze Heer Jezus staat geschreven, dat:

- Hij zichzelf (namens de Vader, die alleen Geest is) ten offer heeft gebracht. In overeenstemming met de grondtekst bedoelt dit het ***zichzelf beschikbaar stellen als door God Zelf te brengen offer***, zoals in het schaduwbeeld Izak zich beschikbaar stelde voor Abraham, die een schaduwbeeld is van de Vader (Hebr. 7: 27).
- Hij door de eeuwige Geest zichzelf als een smetteloos offer ***aan God*** gebracht heeft. Ook hier geldt hetzelfde: onze Heer stelde ***zichzelf als offer beschikbaar voor God***, evenals Izak voor Abraham (Hebr. 9: 14).
- door Zijn offer (***beschikbaar stelling als offer***) de zonde der wereld is weg gedaan (Hebr.9: 26).
- Hij als Hogepriester namens God ***zichzelf*** als een éénmalig offer heeft gegeven (beschikbaar gesteld), in tegenstelling tot de vele offers, die de priesters van de Oude Bedeling moesten brengen en nog zonder het beoogde resultaat (Hebr.10: 12,14)
- wij (als gelovigen) krachtens de wil van God eens en voor altijd geheiligd (afgezonderd) zijn voor God door het éne offer van het ***lichaam van Jezus Christus***.

De Offeraar

De Offeraar is onze God Zelf en Hij gaf Zijn enige **Zoon**, die Hij persoonlijk verwekte bij Maria tot de vorming van een vleeselijk lichaam, **aan dat der zonde gelijk** (Rom.8: 3). Naar deze 'eniggeboren Zoon' ging Zijn liefde uit en Hij heiligde Hem daarom volkomen ter wille van Zijn doel, dat voor de duivelen niet onbekend was, gezien de belofte aan Adam en Eva gedaan (Gen.3: 15).

Door Zijn geloof wist de Schepper en Onderhouder van alle dingen, dat Zijn geheiligde en rechtvaardige Zoon niet door de Dood zou kunnen worden overweldigd, maar dat Hij hem zou kunnen opwekken van tussen de doden uit, wat ook gebeurd is (Hand.2: 24).

Stelling 8:

Door Zijn geloof in de opstanding gaf God Zijn Zoon over in de claim van de Dood

De Heer Jezus werd dus **niet geofferd áán de Vader**, maar Hij stelde zich beschikbaar vóór de Vader, zodat deze naar Zijn plan de mensheid kon redden van de ondergang. En het lichaam van de Heer werd ook **niet geofferd aan de duivel**, maar het werd als een vloek voor God en alle mensen gekruisigd op Golgotha. Onze Heer werd in het aardse lichaam **tot zonde gemaakt** en zonde is naar de wet van God een vloek (Gal.3: 13).

Hij is voor ons geworden tot een vloek en heeft ons daardoor vrijgekocht van de vloek der wet. Door deze daadstelling is de zegen van Abraham doorgegaan tot alle mensen en hebben wij de belofte van de Geest ontvangen, maar via Jezus Christus! en op basis van geloof.

Het 'offer' van God heeft de waarde van een mens(!), die op rechtmatige wijze de mensheid, die als gevolg van misleiding door de duivel 'in de dood' (onder de claim van de Dood) terechtgekomen is, daaruit weer terughaalt.

Moeten wij ook offeren?

Het antwoord is: ja!

Stelling 9:

Offeren voor een christen is het uiten van dankbaarheid jegens en een zich met blijdschap beschikbaar stellen voor onze God tot het bereiken van Zijn doel.

Ons offeren bestaat uit:

- het voortdurend lofoffers te brengen in de vrucht van onze lippen, die de Naam van onze God belijden
- het als Gode welgevallige offers *weladigheid en mededeelzaamheid* betrachten (Hebr. 13: 15,16).
- Het ons als *levende stenen* te laten gebruiken voor de bouw van een geestelijk huis om een *heilig priesterschap* te vormen tot het brengen van geestelijke offers, die God welgevallig zijn (1Petr.2: 5).

!!! Offeren met betrekking tot het doel van onze God betekent dus niet het gunstig stemmen van één of andere machthebber teneinde van hem iets te verkrijgen. Ook niet een vorm van een 'transactie', waarin het 'voor wat, hoort wat' zou gelden !!!

Nadat alles hersteld is en zowel de duivel als (de) Dood voor eeuwig zijn uitgeschakeld, zal onze Heer Zijn opdracht aan de Vader terug geven met als het ware weer de glorieuze uitroep: **HET IS VOLBRACHT!** (1Cor.15: 26, 28). De herstelde en tot volheid gebrachte mensheid staat dan als een 'bruid' voor haar 'bruidegom', de enige en ware God, die haar tot Zijn wettige 'vrouw' neemt. Wat uit dit eeuwige 'huwelijk' voortkomt, is nog verborgen in God, de 'eeuwige Schepper', maar deze toekomstige heerlijkheid zal alles ver overtreffen.

Het behoud van de mens en met haar de hele schepping is dus niet gebaseerd op een soort transactie tussen de ware God en de duivel of de Dood, **maar op het geloof van de eeuwige en onaantastbare God.**

Voor ons geldt daarom ook: 'heb het geloof ván God'!

H. Hoefnagel, juli 2006